Жовтими листочками (там, де віти долу)
яснії жовтневії пропливають дні…
Вечорі у серце стерниною колють,
стежечками пісенька на папір мені.

Покохав я Осінь (восени ж і Жовтень),
як свою касарню, Осінь полюбив! —
Спомини на серце червіньковим золотом,
батогами зорі крають небосхил.

Гей, співай веселую, пташечко-гармошко,
заспівай веселую на новий мотив!
Про життя в касарні, і про дні хороші,
й проте, як Наталочку стрілець полюбив…

…Під ногою лунко-лунко тротуари…
І на серце лунко, радістю – вона!
Пам’ятаю, небо було каре-каре,
плуталась у хмарах блідая зоря…

З того часу пізно по Сінній вертаюсь.
І русяві ночі. І русяві дні.
І русяві пісні про мою Наталю —
стежечками рівними на папір мені.